

Kapitola 2

Příběh o stvoření světa

392 let po Vpádu, Attarmie

Bylo to koncem jara. Celý den pršelo, a tak byli s otcem schovaní ve svém srubu. Srub byla vlastně jedna místnost, kde měli s tatínkem postele. Další vybavení tvořil stůl, podomácku dělaná almara a kamna. V rohu pak stál kamenný krb, na kterém si občas opékali chleba nebo maso, když nějaké měli. U stolu byly tři židle. Tatínkova, maminky a Akvinova. Pravda, Akvinova se často nahrazovala větší a větší, ale Poleanorina židle tu vždycky stála a čekala na ni. Kerga nikdy nenechal tu dřevěnou sesli vyhodit a málokdy si na ni někdo sedal.

Veškerý nábytek byl ručně dělaný Akvinovým otcem. V rohu byla v zemi malá dvířka, kde měli sklad potravin a nástroje, které otec nechtěl nechávat venku v kůlně. A od kamen a krbu se ke stropu nesly kovové roury, které vedly kouř. Mezi nimi byla závěsná síť z pevného provazu, aby ho žár nepoškodil, Akvin na ní často lehával a snil.

Večer ten den se ozvalo zaklepání na dveře. Akvin si hrál s několika listy lípy, které měly představovat regimenty attarmijské armády, a s listy javoru, které byly oddíly Mudgaru. Velká bitva, která se pozvolna rozvíjela na pod-

laze, byla vzdálenou kopií války, ke které došlo před strašně dávnou dobou. Války, kdy došlo k prvnímu narušení vlády Mudgaru nad Sklécií a ke zrovnoprávnění elfů. Byť bylo jen oficiální. Lidé v říši si je nikdy příliš neoblíbili.

Zaklepání se ozvalo znovu a Kerga, který zrovna krájel mrkev k večeři, vstal a šel otevřít. Na prahu srubu stálo pět postav v dlouhých zelených pláštích. Ačkoliv venku stále lilo jako z konve, všechny ty postavy byly suché.

„Ach, Wellete!“ vykřikl Akvin, aniž mohl vidět pod kápě oněch cizinců.

Kerga, který už také elfy poznával, je s hlubokou úklonou pozval dál. Wellet si sundal plášť a ostatní následovali jeho příkladu. Byli krásní, všichni zlatovlasí a vysocí. Každý si s Kergou potřásl rukou a vstoupil do chýše. Kerga jim nabídl židle u stolu a svou postel, ale elfové se posadili na zem.

„Jsem rád, že jsi doma, dřevorubče,“ pozdravil Wellet, který si sedal vedle Akvina, „venku je dnes přímo hněv bohů.“

„Koukal jsem, jak tam prší,“ usmál se Kerga, „ale nečekal jsem, že zrovna vy budete hledat před deštěm skrýš.“

Wellet pokrčil rameny: „Před deštěm je vždy lepší se schovat, před bouřkou je to občas nutnost.“

„Svatá pravda,“ potvrdil Kerga, „budete jíst?“

„Pouze zeleninu, žádné maso,“ řekl elf, který seděl blízko u dveří.

„Runian je z kultu Matky,“ vysvětloval Wellet, když viděl Kergovo pozvednuté obočí, „neji nic, pro co by musel zemřít jediný živočich.“

„Ale,“ promluvil Akvin, „rostliny jsou přeci také živí tvorové a tím, že je sníš...“

„Rostliny se jíst musí,“ přerušil ho Runian, „byly k tomu předurčeny. Podívej, když sníš třeba rybíz, dopomůžeš mu k rozmnožení. Proto jsou plody rybízu červené, aby lákaly ptáky, kteří pak roznesou jejich semínka dale-

ko. I my roznášíme sémě rostlin, které sníme. U zvířat je to ale jinak, tím že zabiješ zvíře, akorát připravíš svět o krásného tvora, který mohl, kromě jiného, roznést spoustu semínek.“

Akvin nechápal: „Jak roznést semínka?“

„To necháme na jindy,“ usmál se na Akvina Wellet.

Elfové se postupně představili a Kerga začal připravovat jídlo. Ve spíži bylo dost potravin a Kerga by radši zemřel hladu, než aby se nepodělil se svými přáteli. Brzy se v krbu roznila kýta a ovoce i zelenina byly nakrájeny v dřevěných miskách. Akvinův otec jich měl dost.

„Cvičíš?“ zeptal se Akvina Wellet.

„Ovšem, velmi ti děkuji, pane Wellete,“ přikyvoval Akvin s plnou pusou rajčat.

„Zahraješ nám?“ zeptal se Wellet.

Akvin začal rychle polykat, ale Wellet ho zarazil: „Samozřejmě až po jídle.“

Najedli se. Kromě Runiana si všichni dali i maso, ovoce se zeleninou a děkovali Kergovi za úžasnou večeři. Chvíli si povídali a Akvin mezitím sklidil velkou bitvu, která mu náhle přišla až příliš dětinská a vytáhl flétnu z koženého pouzdra, které si pro ni vyrobil.

Elfové i Kerga ztichli a sledovali Akvina, který začal hrát. Nebyla to nějaká známá písnička, spíše jen melodie, které malý chlapec hrával, když byl sám. Jeho vlastní hudba, lidská hudba. Ač neměla elfi ladnost a dokonalost, rozhodně se nedalo říci, že by byla špatná a elfům se asi líbila. Asi je správné slovo, protože na elfovi jen těžko poznáte, co si doopravdy myslí. Po chvíli se začali lehce kývat do rytmu, mlčeli a zamyšleně poslouchali a poslouchali dlouho. Když se zásoba melodií Akvinovi ztenčila, naladil Wellet loutnu a připojil se k němu složitými molovými akordy. Další z elfů se rozezpíval vysokým, ale hezkým hlasem. Zpíval v elfštině, v jazyce, který se žádný člověk nemůže naučit tak dokonale, aby elfové nepoznali, že není



jedním z nich. Postupně se přidávali i ostatní se svými vlastními nápěvy a dohromady tvořili tak úžasnou hudbu, že i lesní zvířata v okolí srubu ztichla a poslouchala, co se to line od dřevorubecké chýše.

Když po nekonečně dlouhé době tóny utichly, nastalo v chatrči dlouhé ticho, kdy každý přemýšlel. Bylo o čem. Hudba ladila s vesmírem, se světem, na kterém žili, ladila s jejich životy.

„Vyprávěj nějaký příběh, pane Wellete,“ uteklo Akvinovi. Očekával nevrlý pohled ostatních elfů, nebo alespoň svého otce, ale všichni se zájmem hleděli na Welleta a čekali, až povídání začne.

„Příběh?“ protáhl zamyšleně Wellet. „A jaký příběh byste chtěl slyšet, malý Akvine?“

„Nějaký starý, ten nejstarší!“ zvolal dychtivě Akvin.

„Zajímají tě prastaré příběhy? Pak ti tedy jeden řeknu.“

V krbu praskal oheň a v místnosti bylo příjemné teplo. Venku stále pršelo a déšť rytmicky bubnoval do střechy. Wellet si odkašlal a začal vyprávět:

„Bylo to dávno, dávno před Vpádem, dávno před příchodem prvních Attarmijců, dokonce dávno před narozením prvního elbar patren, tedy elfa. Tady, kde sedíme, nebylo nic. Nebyla zde tato bouda. Nebyly zde tyto stromy. Nebyla zde ani hlína, dokonce ani vzduch a ani světlo byste zde nenašli. Byla zde černočerná nicota. Prostor v nekonečnu, který byl černější i než okolní čern. Mrtvý svět, lépe řečeno, neexistující svět.“

Jiné světy, ty, které jsou daleko odtud, tak daleko, že je nemůžeme vidět ani pomocí nejsilnějších kouzel, tak daleko, že na ně nedohlédnou ani bohové, ty světy již žily. A byli tam lidé podobní vám, byli tam možná i elfové a možná i skřeti a trpaslíci. Co tam bylo hlavně, byli tam staří a moudří draci.

Někde mezi hvězdami žil Velký Drak. Byl nejstarší a nejmoudřejší. Pamatoval prý samotný zrod vesmíru. Byl

jeho součástí.“

„Jak velký byl ten drak, pane Wellete?“ zeptal se Akvin. Welletův hlas vyplnil místnost tak, že se Akvin až lekl zvuku, který sám vydal. Zněl nepatřičně a nemístně, ale Wellet mu odpověděl: „Obrovský, Akvine. Tak velký, že celá Attarmie by se s celou svou rozlohou vešla do jeho oka, možná dvakrát. Celý tenhle svět, všechny země, blízké i daleké, by byly jen jednohubka do jeho obrovské tlamy. Tento drak byl tím největším, co kdy plulo vesmírem.“

Velký Drak byl ale hlavně tvůrce. Žil v prázdnu a potřeboval přátele a nepřátele. Potřeboval žít a ne jen do nekonečna poletovat prostorem. Proto začal splétat dohromady světy, které zasel svou mocí, obklopil je živly a vdechl život kamenům a z nich po milionech a milionech let vznikl první přemýšlející tvor, který, ač je neskonale hloupější než Velký Drak, domnívá se, že je pánem, protože je chytřejší než tvorové, kteří se z kamene vyvinuli před ním.

Ale náš svět neměl to štěstí, aby byl Velkým Tvůrcem stvořen. Drak, ač vytvořil spoustu krásného a zničil spoustu špatného, stále byl sám. Malí tvorečkové, které vytvořil, ho neviděli. Byl moc velký, aby ho bylo vidět.“

Když viděl Akvinův tázavý výraz, dodal: „Vím, zní to zvláště, ale věci, které jsou moc velké, je těžší vidět než věci, které jsou příliš malé. Třeba bohové, jsou velcí, přímo obrovští, ale viděl jsi někdy nějakého, Akvine?“

Akvin se vážně zamyslel, ale nepamatoval si na nic, co by mohlo být božské, proto zakroutil hlavou.

Wellet chápavě přikývl: „Bohové se lidem občas zjeví, ale je to jen jejich část, tuto část nazýváme avatarem, poslem božím, a je to to jediné, co nám dovolí, abychom z nich viděli. Skutečný Bůh je totiž nepředstavitelně obrovský.“

Ale zpět k našemu Drakovi, jak byl tak sám, vytvořil si partnerku Dračici Matku. Nejkrásnější bytost na světě. Byla dokonalá. V mnoha ohledech dokonalejší než Velký

Drak, neboť ten vznikl z chaosu. Ona v sobě měla řád, jistý plán, se kterým ji tvořil. Zkrátka dokonalost.

Když Dračí Matka prolétne dost blízko nějakého světa, všechny květiny rozkvetou a radují se, ale projeví se to i na nás. Lidé přestávají válčit, nemocní se uzdraví a všichni jsou šťastní.

Bohužel, ač byli oba Draci dokonalí, začaly brzy spory. Ty spory musely přijít, neboť jak už jsem řekl, Velký Drak byl chaos, Dračí Matka byla řád. Přesto stále vítězila láska nad nenávistí a Stvořitelům se narodilo sedm malých Dráčků.

A ti se rozlétli na různé již stvořené světy, aby se tam učili. Pravidelně se scházeli v jedné velké sluji někde ve vesmíru a tam si předávali své zážitky a zkušenosti. Nevíme již dnes, kdo z nich to byl, ale rozhodně někdo navrhl, aby vytvořili vlastní svět. Krásný, kde nikomu nebude nic chybět.

I letěli se svým plánem za otcem, Velkým Drakem, ale ten nesouhlasil. Řekl jim, že jen blázen by se pokoušel vytvořit utopii. Že nemá cenu dělat jen krásné věci, protože pak nebudou krásné, když nebudou vedle ošklivých. Nebude život, když nebude smrt. Nebude řád, když předtím nebude chaos.

Mladí draci však neposlouchali svého otce a vypravili se do nekonečného vesmíru hledat místo, kde by mohli vytvořit dokonalý svět, který bude dost daleko, aby zůstal skryt před zrakem jejich otce. A skutečně po několika tisíciletích našli černou jámu našeho nynějšího světa.

Drak Muribkhal řekl: „Budiž zem!“ a vydechl mrak prachu, který byl v jeho těle. Ten prach se usadil na dně temné jámy a vytvořil země, na kterých stojíme.

Dračice Waya řekla: „Nechť můj dech tvůj mrak stmelí, bratře, a opřede vodou,“ a vydechla křišťálovou vodu, která začala dopadat na prašný povrch. Skutečně ho slepila dohromady a kolem vytvořila oceány.

Dračice Elxora řekla: „Nechť vítr, který vdechnu našemu výtvoru, navždy hýbe světem a nenechá ho nehybně plout v nekonečnu,“ a dech její dodnes dýcháme i my.

Drak Raturgim řekl: „Nechť na všech místech není stejně země, nechť můj dech vyvrásní povrch,“ a mohutné sloupy bílého ohně vypařily oceány a půdu roztržily. Ostatní draci se báli a mysleli si, že svět je zničen, ale Velký Ohnivec věděl, co dělá. Brzy vznikly hory a tvář jejich výtvoru se konečně začala podobat našemu světu. Začalo pršet a naplnily se oceány. Vítr pohyboval světem a kolem se vznášela neproniknutelná temnota.

Drak Tulermon řekl: „Zde, přinesli jste světu čtyři základní elementy stvoření. Bratři a sestry, nechť řád dne a noci zavládne na našem světě, přistav řádu v moři chaosu,“ pak vypustil z tlamy dvě ohnivé koule. Jedna, žhavá do bíla, zaujala své místo na obloze a pomalu se pohybovala po nebeské klenbě. Svět se zalil zlatavou září, která se odrazila od oceánů, a vypadal by krásně nebýt hnědočerných ploch kontinentů. Ještě zde totiž nebyl život a tudíž ani stromy, ani tráva, nic. Rozhodně nic pro elfa.

Ale zpět k drakům. Říkal jsem, že vyplivl dvě koule. Co myslíš, Akvine. Co byla ta druhá?“

Akvin věděl: „Měsíc!“

„Tak,“ pokýval Wellet hlavou, „a proč myslíš, že velký Tulermon vytvořil Měsíc?“

Nad tím Akvin nikdy nepřemýšlel. Vždycky byl hodně přemýšlivé dítě, ale Měsíc mu vždycky přišel moc daleko, než aby stálo za to o něm hloubat. Přesto zkusil hádat: „Aby bylo světlo i v noci?“

„Ano i ne. Když se velkého Tulermona ptali jeho sourozenci, proč vytvořil Měsíc, odpověděl jim, že světy bez Měsíce nejsou celé. Kdyby nebyl Měsíc, byla by každá noc tak temná a život by neměl chuť tady propuknout. Dále prý hladiny moří by se nehýbaly a nebylo přílivu ani odlivu. Hlavně ale Měsíc využil později Zaguz ke svému výtvoru.

K tomu největšímu.

Zbývají nám dva draci, kteří světu ještě nic nepřinesli. Xeremtal a Zaguz. Xeremtal řekl: „Nechť život propukne!“ a vrhl proti světu svůj dech, obalený esencí života. Ta spadla do moří a tam po tisíce a tisíce let život klíčil, aby nakonec vykvetl. Nic z toho by se ale neuskutečnilo nebýt Zaguze.

Ten pozoroval své sourozence, a když si mysleli, že jsou hotoví, vytkl jim: „Bratři a sestry, stvořili jste svět, který, ač se jeví celý, celý není. Kdybyste víc poslouchali našeho otce, věděli byste.“

Pak vrhl proti světu oblak, který zmizel. Nikdo z jeho sourozenců nevěděl, co provedl, ale on vytvořil zárodek obrazu světa. Vytvořil astrální sféry.“

„Tak dost,“ řekl Kerga, možná až příliš hlasitě. Wellet zmlkl. Elfové se na Akvinova otce nepřátelsky zadívali, ale Kerga pokračoval: „Nebudeš chlapci vyprávět o sférách.“

Akvin byl zmatený. Nevěděl, co jsou ty 'armádní sféry', ale otec to asi věděl a asi to bylo něco nepatřičného. A táťka to muselo opravdu hodně rozčítit, když křičel na elfa. Akvin najednou začínal mít strach. Hleděl na Welleta a bál se, že odejde a už ho nikdy neuvidí. Stejně tak měl strach, že elfové tu urážku nenechají jen tak. Rozhodně zbylá čtveřice tak vypadala.

A Wellet chvíli mlčel. Pak se otočil na Akvina: „Zkrátka takto vytvořili draci svět. Tak jak ho známe? Ovšemže ne. Zaseli semínko, ale o tom by ti spíš mohl vyprávět tady Runian,“ pokýval na elfa, co odmítl jíst maso, „později z kamenů vyrostly ryby a z ryb plazi a ptáci a čtvernožci a také vy.“

Akvin to postřehl: „Vy?“

Wellet se zasmál a byl to krásný zvuk, který rozčítl napětí v místnosti jako nůž a nechal ho zapomenout.

„Jistěže vy,“ pokračoval elf, „ale pokud tvůj otec nechce, abych ti vyprávěl o sférách, tohle tím spíš nebude chtít, abys slyšel o našem zrodu. Zkrátka Akvine, máme tu další

tajemství, které se asi hned tak nedozvíš.“

Chlapec vypadal posmutněle, ale byl rád, že slyšel, co slyšel, zbývala poslední a důležitá otázka: „Co se stalo s draky, pane Wellete?“

„Někteří z tvůrců zde stále žijí. Jejich otec, když se dozvěděl, co provedli, je uvrhl na tento svět a zakázal jim odletět. Takže se o nás starali. Těšili se na příchod lidí a trpaslíků. Na příchod civilizace. A stále se z ní těší, někteří více, jiní méně. Akvine, draci mohou na sebe vzít jakoukoliv podobu. Můžeš je potkat na ulici a nevšimneš si jich. Za těch pár tisíc let se naučili, že není dobré být lidem moc na očích.“

Děšť venku pozvolna utichal. Očekávaná bouře nepřišla.

„No,“ řekl Wellet a zvedl se, ostatní elfové následovali jeho příkladu, „je na čase, abychom vyrazili, dřevorubče. Děkujeme za tvé pohostinství, určitě se ti odměníme, až půjdeme zase někdy blízko srubu.“

Kerga otevřel dveře a elfové vycházeli do noci, nepřesvědčoval je, aby zůstali.

„A Akvine,“ oslovil Wellet chlapce, „měj se dobře, mladíku, a hezky hraj. Bylo to dobré, ale vždy je prostor pro zlepšení.“

A tak elfové odešli. Kdyby Akvin věděl, že je vidí na dlouhé roky naposled, asi by se snažil vtisknout si ten okamžik více do paměti. Takhle hned po jejich odchodu pustil uzdu fantazii a snil o dracích, kteří jsou mezi námi. O tvůrcích, kteří stále po léta a staletí dohlíží na právo a pořádek.

Kerga mu odestlal a Akvin si lehl. Cítil určitou odtažitost.

„Nezlobíš se na mě, tati?“ zeptal se otce.

Kerga ho objal a zašeptal: „To víš, že ne, chlapče. Krásně jsi hrál.“

Ale Akvin už ho neslyšel. Pomalu odploval do říše

spánku, tam, kde je člověk sférám nejbliže.